

Arrest

nr. 93 696 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekers dienden op 15 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 8 april 2011 dienden zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Bij deze aanvraag werd op 10 juni 2011 onontvankelijk verklaard, bij gebreke aan het standaard medisch getuigschrift.

1.4. Verzoekers dienden op 4 augustus 2011 andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 23 december 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen bevestigde werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 76.954 van 12 maart 2012.

1.7. De aanvraag van 4 augustus 2011 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 28 maart 2012 onontvankelijk verklaard, bij gebreke aan vermelding van de graad van ernst van de aandoening (kennisgeving van 11 mei 2012). Een beroep tot schorsing en een vordering tot nietigverklaring tegen deze beslissing zijn nog hangende.

1.8. Op 3 april 2012 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies.

1.9. Op 4 september 2012 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, onder een bijlage 13septies.

1.10. Op 4 september 2012 werden verzoekers overgebracht naar Centrum 127 bis te Steenokkerzeel.

1.11. De beslissing van 24 juli 2012 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals ter kennis gebracht op 4 september 2012, evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 4 september 2012, zijn de thans bestreden beslissingen. De motieven van de bestreden beslissingen worden hierna weergegeven.

1.12. Verzoekers werden op 9 oktober 2012 gerepatrieerd naar hun herkomstland.

De motieven van de eerste bestreden beslissing van 24 juli 2012 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 24.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.“

De motieven van de tweede bestreden beslissing van 4 september 2012, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C. Van Assche, Attaché, wordt aan de genaamde [...] die de Armeense nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

- Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06/04/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijf naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum in zijn paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 15/02/2011 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 23/12/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RvV ingediend.

Dit beroep werd definitief verworpen op 12/03/2012, Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 06/04/2012. Betrokkene diende op 08/04/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/06/2011. Betrokkene diende op 04/08/2011 een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/03/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 11/05/2012. Betrokkene diende op 10/07/2012 een derde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/07/2012.

Vandaag werd betrokkene aangetroffen in illegaal verblijf, Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

-In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05/04/2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

2.2. De verwerende partij betoogt dat overeenkomstig artikel 39/56 van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. R.v.St., nr. 46.816 van 31 maart 1994) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers gerepatriëerd werden op 9 oktober 2012, waardoor het bestreden bevel is uitgevoerd en de beslissing al zijn rechtsgevolgen heeft verkregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer. Verzoekers beschikken niet langer over het vereiste belang daar zij zich niet langer op het grondgebied bevinden. De vordering is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. Aangezien de bevelscomponent van de bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd, kan de verzoeker geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Anderzijds kan niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert zodat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft. De bestreden beslissing betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

De exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren tegen de beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk verklaard volgende middelen aan. De schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en tenslotte de "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur".

3.1.2. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke Dat derhalve moet opgemerkt worden dat voornoemd bevel niet conform is aan art. 62 van de Vreemdelingenwet en evenmin aan art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen waarin vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Het verzoek werd afgewezen omdat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in 61, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van machtiging tot verblijf in het rijk. Er wordt verwezen naar een gesloten omslag in bijlage. Deze omslag is nooit overhandigd aan verzoekers. Trouwens de politie is blijkbaar in het bezit gesteld van een kopie van de beslissing bij fax. Het is evident dat een gesloten omslag niet per fax kan worden overgemaakt. Waar deze zich thans bevindt is een compleet raadsel nu de sociale diensten van het centrum 127 bis evenmin in het bezit hiervan zijn en evenmin een antwoord kunnen geven. De beslissing is dan ook volstrekt nietig nu zij onvolledig is en aldus een schending van de rechten van verdediging uitmaakt.

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

a. Verzoekers hebben op 10.07.2012 een aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Het is evident dat hiermee een aanvraag wordt ingediend die van levensbelang is gelet op de aard van het verzoek. Zomaar een afwijzing geven op basis van een advies waarvan verzoekers geen kennis hebben is al niet correct. Een advies van een dokter die al helemaal geen contact heeft gehad met de 'patiënt' is al evenmin overtuigend. Hoe kan een dokter een beoordeling geven nopens de ziekte van een persoon die hij helemaal niet heeft gezien en gesproken. Geneeskunde is een exacte wetenschap die an sich niet leent tot veronderstellingen over iemand die men niet heeft kunnen onderzoeken. Een professor van de universiteit Gent zal geen attest opmaken wanneer dit niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid. De beslissing is dan ook op die grond nietig.

b. In de beslissing wordt gewag gemaakt dat verzoekers overeenkomstig artikel 508/1 e.v. van het Gerechtelijk wetboek beroep kunnen doen op het bureau voor juridische bijstand en de gegevens hiervan worden vermeld in een bijlage. Verzoekers zijn afkomstig van Gent zodat het BJB van Gent dient aangesproken. In de bijlage van de beslissing wordt als adres van het BJB Gent Koophandelsplein 23 te 9000 Gent vermeld. Op dit adres is al jaren geen Bureau voor Juridische Bijstand gevestigd zodat ook dit niet getuigd van een behoorlijk bestuur.

3. Schending van art. 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet waarin o.m. vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 74/11, 1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Voormeld art. laat toe een inreisverbod op te leggen van maximum 3 jaar. Dit houdt in dat ook een inreisverbod van minder dan 3 jaar mogelijk is. Waarom in casu het maximum wordt opgelegd is geenszins duidelijk en wordt ook helemaal niet gemotiveerd. Het is duidelijk dat er een motivering moet vermeld worden waarom de maximum termijn werd weerhouden en niet een termijn die ligt tussen 1 dag en 3 jaar. De motivering is dan ook niet afdoende."

3.1.3. De Raad ontwaart uit verzoekers hun middel dat zij naast de schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, als "beginnsel van behoorlijk bestuur", doelen op de schending van de zorgvuldigheidsbeginnsel, gelet op hun toelichting.

3.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

3.1.5. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers duidelijk vastgesteld en weergegeven dat:

"Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 24.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

3.1.6. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.1.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (R.v.St., nr. 129.903, 30 maart 2004; R.v.St., nr. 160.589, 27 juni 2006).

3.1.8. De Raad begrijpt dat verzoekers met de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur doelen op een schending van de zorgvuldigheidssplicht, daar zij in hun toelichting menen dat het bestuur onzorgvuldig is geweest door slechts op basis van een advies van de ambtenaar-geneesheer, die verzoeker niet lichamelijk heeft onderzocht, de bestreden beslissing te nemen. Bovendien stellen verzoekers dat ze van de inhoud van de gesloten omslag met het medisch advies geen kennis hebben gekregen. Tenslotte zijn verzoekers de mening toegedaan dat hun medisch attest van hoge waarde is, daar het afgeleverd werd door een professor van het universitair ziekenhuis te Gent.

3.1.9. Het zorgvuldigheidsbeginnsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.1.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur zich baseert op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 24 juli 2012. Waar verzoekers menen dat zij niet in kennis werden gesteld van de

inhoud van dit advies onder gesloten omslag, stelt de Raad vast dat zij hiervan geen enkel bewijs of begin van bewijs aanvoeren, in die zin dat verzoekers geen enkel stuk voorleggen waarin zij aan het bestuur meedelen dat zij de omslag niet ontvangen hebben of waarin zij deze opvragen. Het blijft dus bij een loutere bewering die niet zonder meer aanvaard kan worden. De mogelijkheid dat de omslag niet ter kennis werd gebracht aan verzoekers blijft evenwel bestaan, doch dit kan in voorliggend geding niet als argument beschouwd worden nu het medisch verslag in kwestie gevoegd zit in het administratief dossier. Verzoekers hebben immers het recht en de mogelijkheid om hun dossier in te kijken.

3.1.11. In dit advies stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende:

“Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.07.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 21.06.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)”

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.1.12. De ambtenaar-geneesheer heeft de medische attesten die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd onderzocht en op basis daarvan een advies gegeven. Voorgaande blijkt ook duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist de feiten overigens niet. Het medisch attest van 21 juni 2012 werd onderzocht door een ambtenaar-geneesheer, die duidelijk oordeelde dat het ziektebeeld van verzoeker niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals omschreven in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het bestuur nam op basis van dit advies de bestreden beslissing, waarin de overwegingen die het bestuur heeft gemaakt om te komen tot haar beslissing, duidelijk te lezen staan in de motieven. De beslissing werd op zorgvuldige wijze voorbereid en ze werd gestoeld op een correcte feitenvinding.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

3.1.13. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet in fine blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoeker ingediende medische attesten een advies opstellen. De Raad mag geen inhoudelijk, medisch oordeel vellen over het advies van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer deze ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde medische attesten, betekent dit dat de ambtenaar-geneesheer in casu met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoeker niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

3.1.14. Bovendien laten verzoekers na, zowel in de loop van de procedure als in hun voorliggend verzoekschrift, enige stukken bij te brengen die aantonen of minstens een begin van bewijs vormen dat er voor het ziektebeeld van verzoeker, dat niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals omschreven artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, geen passende verzorgingsmogelijkheden aanwezig zouden zijn in hun land van herkomst. Te meer nu verzoekers geen dergelijk middel ontwikkelen vermag de Raad hier niet op in te gaan.

3.1.15. Tenslotte zijn verzoekers de mening toegedaan dat hun medisch attest werd van hoge waarde is, daar het afgeleverd werd door een professor van het universitair ziekenhuis te Gent. De Raad betwist geenszins de inhoud of de waarde van het medisch attest afgeleverd door verzoeker. Doch de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat precies dat gedetailleerd ziektebeeld, zoals weergegeven in het medisch attest van de professor, niet beantwoordt aan het ziektebeeld dat vereist is om verzoeker in een verblijfsrecht op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te voorzien.

Een schending van de opgeworpen motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in deze aangetoond.

3.1.16. Waar verzoekers tenslotte nog menen een middel te kunnen puren uit het feit dat het adres van het Bureau voor Juridische Bijstand te Gent, waar verzoekers woonachtig zijn, zoals vermeld in het administratief gedeelte onder de bestreden beslissing, verkeerd is, kan niet worden aangenomen dat dit een schending uitmaakt van “een beginsel van behoorlijk bestuur”. Vooreerst omdat het hier om een

vergissing, of verouderd administratief gegeven, gaat dat geen onderdeel uitmaakt van de bestreden beslissing in juridische noch in feitelijke zin. Het valt evenmin in te zien hoe de vermelding van een correct adres Bureau voor Juridische Bijstand te Gent, de aard van de bestreden beslissing, hoe dan ook, zou kunnen beïnvloeden. Tenslotte is het eenvoudigweg niet onredelijk te denken dat verzoekers, die in staat zijn meerdere aanvragen voor een verblijfsrecht in te dienen, het correcte adres kunnen bemachtigen via hun advocaat of via een andere dienstverlening. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet dienstig.

Het enig middel, tegen de eerste bestreden beslissing, is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren tegen de tweede bestreden beslissing, waarbij hen op 4 september 2012 het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, betekend, volgende middelen aan. De schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet in combinatie met de schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

3.2.2. Voor de weergave van de toelichting van verzoekers bij hun enig middel verwijst de Raad naar punt 3.1.2. supra, in het bijzonder naar hetgeen weergegeven staat in fine, onder het punt 3 van verzoekers hun toelichting bij het enig middel.

3.2.3. De tweede bestreden van 4 september 2012 omvat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

3.2.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet, juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

3.2.5. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

3.2.6. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

3.2.7. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat verzoekende partij het land verlaten heeft op 9 oktober 2012. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Verzoekers betwisten dit gegeven ter terechtzitting niet.

3.2.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is dus uitgevoerd. De vraag stelt zich dus of de vernietiging van de bestreden beslissing verzoekende partij nog een voordeel kan opleveren.

3.2.9. De Raad verklaart het beroep tegen de component van de tweede bestreden beslissing, die het bevel om het grondgebied te verlaten omvat, dan ook onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang, gelet op het feit dat de bestreden beslissing is uitgevoerd en het belang niet geactualiseerd wordt.

3.2.10. De exceptie van onontvankelijkheid van beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is gegrond.

3.2.11. Opdat verzoekers een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. In die zin dienen de middelen tegen het inreisverbod besproken te worden, het feit dat er een inreisverbod in het rechtsverkeer bevindt is voor hen immers een actueel nadeel, waarvan de vernietiging hen zeker een voordeel verschaft.

3.2.12. Verzoekers voeren tegen het inreisverbod, als component van de tweede bestreden beslissing van 4 september 2012, volgend middel aan, dat zij toelichten als volgt:

“Schending van art. 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet waarin o.m. vermeld staat dat “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Art. 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 74/11, 1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Voormeld art. laat toe een inreisverbod op te leggen van maximum 3 jaar. Dit houdt in dat ook een inreisverbod van minder dan 3 jaar mogelijk is. Waarom in casu het maximum wordt opgelegd is geenszins duidelijk en wordt ook helemaal niet gemotiveerd. Het is duidelijk dat er een motivering moet vermeld worden waarom de maximum termijn werd weerhouden en niet een termijn die ligt tussen 1 dag en 3 jaar. De motivering is dan ook niet afdoende.”

3.2.13. De motivering van de bestreden beslissing in kwestie, luidt specifiek aangaande het inreisverbod, als volgt:

“ - In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05/04/2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

3.2.14. Hieruit blijkt dat het inreisverbod wel degelijk afdoend en deugdelijk gemotiveerd wordt en dit zowel in rechte, als in feite. De motivering vermeldt immers vooreerst heel duidelijk dat tot het inreisverbod besloten werd op basis van artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt het bestuur dat *“betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05/04/2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”* Het is immers een rechtsfeit dat verzoeker op 6 april 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en verzoekster op 26 maart 2012, bevelen die zij niet opgevolgd hebben, noch vochten zij deze bevelen succesvol aan. Verzoekers betwisten dit als dusdanig ook niet. Daar verzoekers de redenen, in rechte en in feite, voor het inreisverbod kennen, in die zin dat zij hierdoor in kennis worden gesteld van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken, is voldaan aan de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

3.2.15. Waar verzoekers menen dat het bestuur diende te motiveren waarom het tot drie jaar inreisverbod besloot, terwijl minder dan drie jaar ook mogelijk zou zijn, is de eenvoudige lezing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dienstig:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

3.2.16. Er bestaat geen twijfel over het feit dat het bestuur wettelijk gezien de mogelijkheid heeft om tot een inreisverbod van drie jaar te beslissen, daar het vaststaat dat verzoekers ressorteren onder artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Hetgeen niet betwist wordt.

3.2.17. De aanhef van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat: *“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”*

3.2.18. De bestreden beslissing dient als één geheel gezien te worden. De bestreden beslissing betreft immers één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar die in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het geheel van de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, aangezien de bestreden beslissing volgende uitgebreide motieven vermeld:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06/04/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijf naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum in zijn paspoort.

Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 15/02/2011 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 23/12/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 12/03/2012. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 06/04/2012. Betrokkene diende op 08/04/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/06/2011. Betrokkene diende op 04/08/2011 een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/03/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 11/05/2012. Betrokkene diende op 10/07/2012 een derde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/07/2012.”

Vandaag werd betrokkene aangetroffen in illegaal verblijf, Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”

3.2.19. Gelet op het uitgebreid relaas van verzoekers hun procedurele geschiedenis, waarbij verzoekers naast het aanvragen van asielrecht en van de subsidiaire beschermingsstatus ook meerdere aanvragen deden van verblijfsrecht op medische gronden, tevens gelet de nadruk die het bestuur legt op het feit dat verzoeker(s) geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen, alsook gelet op het feit dat het bestuur stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekers gevolg geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten daar zij bewust de reglementering niet volgen, gelet op het gegeven dat verzoekers in illegaal verblijf lijken te volharden en zij manifest weigeren om op eigen initiatief een einde te maken aan hun onwettige verblijfssituatie, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur besluit haar wettelijke bevoegdheid eenvoudigweg te benutten en over te gaan tot een inreisverbod van 3 jaar.

3.2.20. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat *“de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”* Dat is precies wat het bestuur in dit geval gedaan heeft, met name, een uitgebreid overzicht gegeven van de procedurele geschiedenis van verzoekers, die aantoonde dat zij reeds verschillende keren het voorwerp waren van een oordeel over een mogelijk verblijfsrecht, doch dat dit niet weerhouden kon worden en dat zij niettegenstaande deze rechtsfeiten ervoor kiezen om geen vrijwillig gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten en zij weigeren om de reglementering te volgen. Door rekening te houden met voorgaande specifieke omstandigheden van dit geval, in de motivering van een bestreden

beslissing die één en ondeelbaar is, heeft het bestuur dan ook, naar rede en naar recht, voldoende onderbouwd waarom het tot een inreisverbod van 3 jaar besloot.

Het enig middel, aangevoerd tegen de component van de tweede bestreden beslissing, houdende het inreisverbod, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC